

Азъ минахъ селото Преслава,
Достигнахъ и до тазъ морава
И, като гледамъ тѣзъ мѣста,
Макаръ да нѣматъ тѣ уста,

Крѣвта ми силно тѣ вълнуватъ
И на душата ми хортуватъ:
Запри се, та си почини
При тѣзъ свещени старини!

Като отъ коня си отседнахъ,
Спокойно тука се облегнахъ,
Обърнахъ погледъ азъ навредъ,
Изгледахъ всичкото наредъ.

Отде се мисли появиа,
Та въ мене всичко съживиха,
Преминалото се яви,
И ми душата съживи!

Азъ видѣхъ древната столица,
На нашѣ градове царица,
Преславъ съ свойтѣ старини
Въвъ Хемускитѣ планини!

Въвъ бащинитѣ си палати
Царъ Крумъ отъ мислове крилати
Разхождалъ се заобиколенъ,
Душевно много нажаленъ.

За миръ два пжти се обаждалъ,
Нарочно пратеникъ проваждалъ
До Никифора гордий царъ,
На византийци господаръ.

Но никакъ гордий царъ не слуша,
Но повече уши запуша
И се присмива съ веселба
На царска Крумова молба!